

Nicky Aerts een genietbare en originele video-performance-act.

Dat een dergelijke formule ook risico's oplevert illustreerden de talrijke betrokkenen bij *Balcony 2099 – the adventures*: een voorstelling die buiten een even gigantisch als absurd decor weinig te bieden had. Het leek er erg op dat er tijdens het productieproces te veel tijd was gegaan naar het bedenken van een decor in de stijl van Spaceship Enterprise uit *Star Trek*, waardoor de voorstelling zelf niet van de grond kwam. Het einde was een opluchting, mede in de hand gewerkt door de kok die tijdens de voorstelling non-stop look bakte en de zaal veranderde in een sauna met lookdampen. Origineel was het wel, maar daarmee heb je nog geen boeiende voorstelling.

De Korstmossen leverden een eigen en enthousiast publiek, dat vaak aangetrokken werd door bekendheid of verwantschap met de makers van de voorstelling. De uitdaging voor de organisatoren bestaat er in dat gelegenheidspubliek mee te nemen naar andere voorstellingen op het festival. Iets wat moeilijk blijkt te lukken. Ook bij de *Danssolo's* krijg je te maken met dat fenomeen. Anderzijds bereik je bij de presentatie van *Korstmos* een

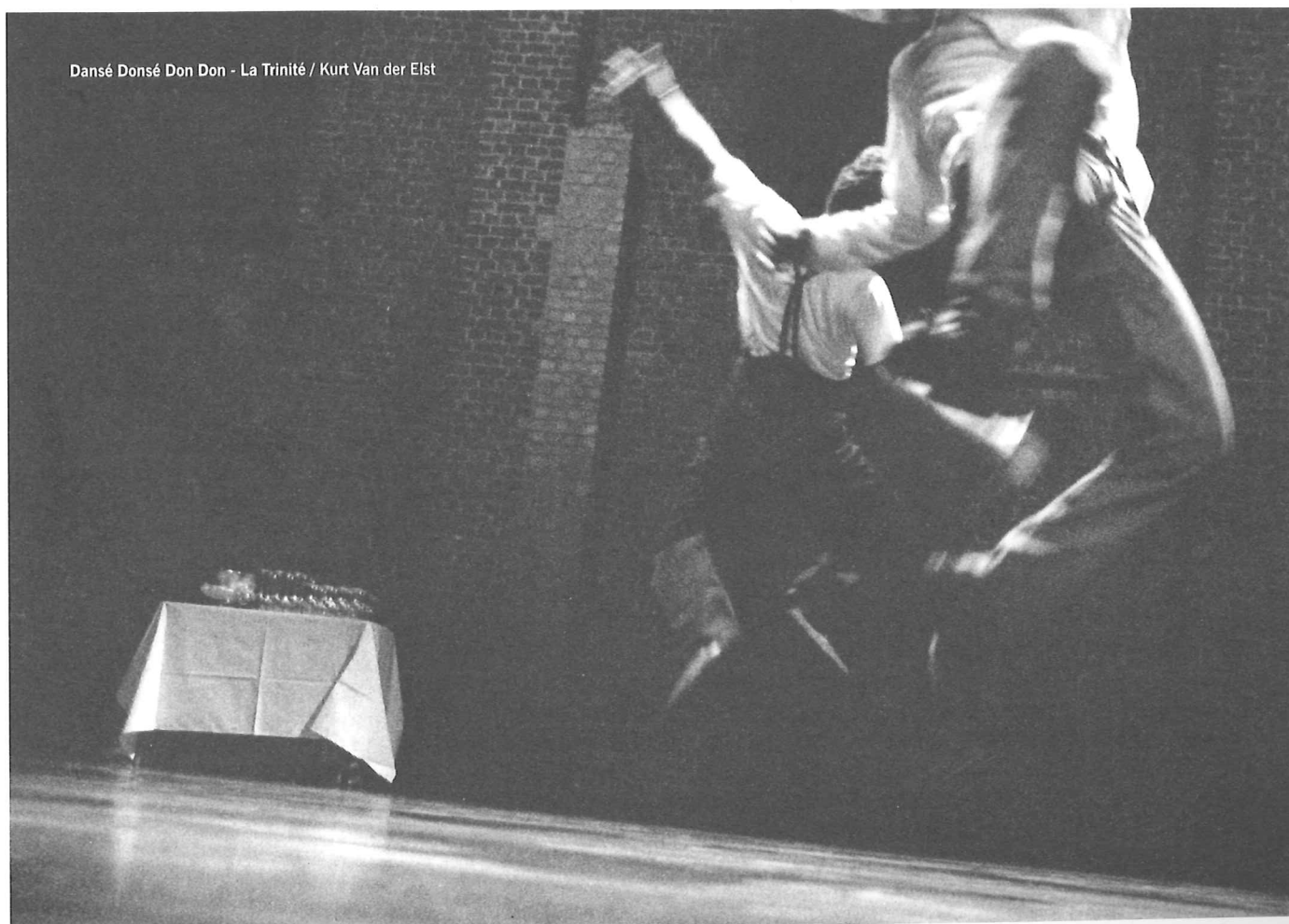
ruim publiek van echte festivalbezoekers, die je minder snel naar dergelijke kleinschalige mini-voorstellingen zal lokken buiten de context van een happening, wat het Victoria festival ook is en wil zijn. Het valt te hopen dat 'de nieuwe traditie' die met *Korstmos* gestalte kreeg door de nieuwe Nieuwpoort-ploeg zal verdergezet worden. Deze formule levert zulke diverse initiatieven op dat ze telkens op een specifieke manier moeten begeleid worden. Dirk Pauwels: 'Ze tonen dat en dan gaan we met een aantal mensen praten. Sommigen komen misschien in een productie terecht, voor anderen zoeken we een coach.'

Fuga

Het gebouw van Victoria bood gedurende het festival onderdak aan twee plastische kunstenaars die weerhouden werden uit acht artistieke offertes. Zij gingen de uitdaging aan om hun werk in een theateraal kader te tonen. Na een residentie van een maand bij Victoria werd het werk van deze niet-theatermensen geconfronteerd met een publiek. Wie met gezin naar de zoveelste theatervoorstelling trok en liever zappend thuis had gezeten, zal nog niet zo ongelukkig geweest zijn als hij of zij mocht plaatsnemen in één van de zitjes

van Honoré d'O. Vanuit je stoel waren drank en nootjes binnen handbereik. Bovendien kreeg je vanuit je zetel macht over de communicatie met de omringende vijftig bezoekers, die je door het neerlaten van witte gordijnen uit je eigen of andermans gezichtsveld kon 'wegzappen'. Een dergelijk causaliteitsgenoege kan je enkel creëren in een ruimte waarin je op z'n minst het gevoel hebt de voorstelling mee te kunnen tot stand brengen, 'elk individueel en toch allemaal samen'. De wereld wegzappen vanuit je zetel, tot je overblijft met jezelf en dan jezelf wegzapt uit het decor.

Ilse Joliet leverde met een combinatie van video, klankband, tekstprojecties en levende acteurs een goed gecomponeerde voorstelling af. Op de videobeelden krijg je de hoofdtafel te zien van een trouwfeest. Op de klankband hoor je het relaas van een vrouw uit het werkmilieu, die over haar spaakgelopen huwelijk leven vertelt. De interpretaties worden op een fugatische manier geïllustreerd en geconfronteerd met het verhaal van de man, dat via de tekstprojecties wordt verteld. Als publiek voel je je voortdurend heen en weer pendelen tussen man en vrouw, tussen klankband en tekstprojecties, twee verschillende verhalen over hetzelfde huwelijk. Het thema dat op de

Dansé Donsé Don Don - La Trinité / Kurt Van der Elst